

Værnetingsgrunde. Om, hvem der er paa-taleberettiget, se §§ 29 ff.

§ 204.

Da det er Meningen, at Sagens Bevismateriale normalt skal bringes frem umiddelbart for selve den dømmende Ret, bliver det under Sagens Forberedelse kun Opgaven at opspore, hvad der kan tjene som Bevis, og derefter sigte væsentligt fra uvæsentligt, men ikke — som under den nuværende Ordning — at bringe Bevismaterialet til Veje i selve den Form, hvori det skal forelægges den dømmende Ret. Vidner og Syns- og Skønsmand skulle derfor ordentligvis kun underkastes en foreløbig Afhørelse og ikke edfæstes, og Undersøgelsesdommeren behøver ikke at gøre Tilførsler til Protokollen om saadanne Iagttagelser med Hensyn til Personer eller Ting, som den dømmende Ret lige saa vel selv vil være i Stand til at gøre. Paa den anden Side er det ikke Meningen at gennemføre Umiddelbarhedsprincippet til de yderste Konsekvenser. Hensynet til den ligefremme Umulighed af eller det uforholdsmæssige Besvær, der mulig vilde være forbunden med at føre et Bevis paa ny, kan medføre, at dette under Forundersøgelsen bør bringes i en saadan endelig skriftlig Form, at denne kan erstatte selve Beviset under Domsforhandlingen. Der bør derhos selvfølgelig være Adgang til at konstatere Modsigelser mellem en og samme Persons Udsagn henholdsvis under Sagens Forberedelse og under Domsforhandlingen. Om de herved foranledigede særlige Regler, jfr. navnlig §§ 73, 2det og 3die Stykke, 102, 1ste Stykke, 111, 115, 2det og 3die Stykke, 125, 131 og 248, jfr. § 303, 3die Stykke.

§ 205.

Om den dobbelte Affattelse af nærværende Paragraf henvises til de oven for til 3die Afsnit gjorte alm. Bemærkninger, der her kun skulle suppleres med følgende: Det er efter begge Forslag Tanken, at Undersøgelsesdommeren, saa snart Forundersøgelse er indledet, øver et selvstændigt Skøn over Betimeligheden af de af Paatalemyndigheden eller af Sigtede eller dennes Forsvarer begærede retslige Skridt. Imidlertid er det klart, at Retten efter den Tankegang, hvorpaa *Mindretalsforslaget* hviler, bør være meget varsom med at nægte sin Medvirken, naar den ikke har anden Grund dertil end den formentlige U hensigtsmæs-

sighed af den begærede Retshandling; ti Paatalemyndigheden staar efter dette Forslag vedvarende som den i første Række ansvarlige og maa derfor stadig være den, der lægger og gennemfører Undersøgelsesplanerne, medens Retten nærmest er tænkt som kontrollerende og eventuelt supplerende Parternes Virksomhed. Anderledes efter *Flertalsforslaget*. Her vendes ved Forundersøgelsens Begyndelse Forholdet mellem Paatalemyndigheden og Retten til en vis Grad om; medens det før var Paatalemyndigheden, der ledede Undersøgelsen og eventuelt blot rekvirerede bestemte Undersøgelseshandlinger foretagne ved Retten (§ 195), er det nu Undersøgelsesretten, der har Ledelsen og Hovedansvaret for Undersøgelsen og derfor ogsaa maa staa friere over for Parternes Begæring end efter *Mindretalsforslaget*.

§ 206.

Naar man har ladet 2det Punktum i det tidligere Forslags tilsvarende § 232 (om, at Politiet skulde afgive skriftlig Beretning til Dommeren om Udførelsen af de det givne Paalæg) udgaa, er dette kun sket, fordi det paa den ene Side er klart, at Dommeren ogsaa uden udtrykkelig Udtalelse derom i Loven kan give saadant Paalæg, medens paa den anden Side den ubetingede Forskrift derom ogsaa vilde ramme Tilfælde, hvor en mundtlig Beretning er tilstrækkelig.

§ 207.

Medens Reglen i det tidligere Forslags § 233 er udgaaet som dels overflødig, dels hvilende paa Forudsætninger, der ere bortfaldne ved de i § 195 skete Forandringer, optager § 207 de i det tidligere Forslags § 234 indeholdte Regler med følgende Tilføjelser: Reglen under Nr. 3 er udvidet til ogsaa at gælde om Sigtedes valgte Forsvarer. Det er under Nr. 4 udtalt, at det, hvor der er flere Sigtede, beror paa Dommerens Bestemmelse, om den ene Sigtede maa paahøre den andens Forklaring. Endelig er der i sidste Stykke givet Dommeren Bemyndigelse til at fravige Paabudet om Sigtedes personlige Tilstedeværelse ved anteciperet Bevisførelse, hvor Omstændighederne gøre hans Tilstedeværelse ufornoden. Det kan f. Eks. let tænkes, at Sigtede selv helst vil være fri for at have den med en Rejse til Tingstedet forbundne Udgift og Besvær og derhos er overbevist